

Endelig ſkal jeg med Henſyn til Afstemningen bemærke, at naar Udvalget har affattet ſine Indſtillinger ſaaledes, at der bliver ſtemt ſærlig over de 4 ſidſte Vinier, der knyttede ſig til begge Andragender, er det af Henſyn til Forhandlinger, der have fundet Sted i Samraad med Indenrigsministeren. Der har tidligere været Tvivl om, hvorvidt en Andrager, hvis Andragende blev henviſt til Ministeren, ſkulde andrage paa nh eller ej. Der findes paa Indfødsretsloven, vi nu komme til, en Perſon — eller maaffe flere — om hvilken det kan oplyſes, at han er opført paa denne Indfødsretslov uden at andrage paa nh. Udvalget har derfor gerne villet have en Regel, og jeg tror nok, at det ikke havde noget imod, om Andragender, der vare henviſte til Ministeren, anſes for at ligge der med alle ſine Oplyſninger, ſaa det ikke er nødvendigt, at Andrageren ſøger paa nh; men Ministeren har i Udvalget beſtemt omſt, at der ſkulde andrages paa nh. Det gælder nærmefſt kun at ſaa en Regel. Det drejer ſig kun om at ſende en Ting en Gang mere frem og tilbage, og af Henſyn dertil gøres Indſtillingen paa den Maade, at diſſe 4 ſidſte Vinier ere tilføjede. Der kan naturligvis ikke være noget i Vejen for, hvis Tinget er uenig med Udvalget og entig med Ministeren, da at lade de 4 ſidſte Vinier gaa ud og vedtage de to Indſtillinger hver for ſig.

Frier: Jeg vil blot et Par Øjeblikke opholde mig ved den Ytring fra Indenrigsministeriet, at der ikke i Sagen foreligger noget om, at Indfødsret er nødvendig eller onſkelig for de paagældende. Det forekommer mig at være en noget gaadefuldt Motivering af et Afſlaa. Naar man huffer paa, at en af de væſentligſte Rettigheder, der er Tale om at erhverve ſig ved Indfødsretten, er en politisk Rettighed, Valgretten, ſaa forekommer det mig, at den, der maa være nærmefſt til at afgøre, hvorvidt det er nødvendigt eller onſkeligt at opnaa det Gode, der tilſigtedes i den Retning, er vedkommende ſelv, og jeg ſkønner ikke, at nogen Regering eller nogen anden end vedkommende ſelv kan have nogen begrundet Mening om, hvorvidt det er onſkeligt eller nødvendigt, at han ſaar Indfødsret. — Naar der dernæſt ſenere hen føjes til, at en medvirkende Grund til ikke at ville indrømme Indfødsret — og det vil alſaa ſige den deraf udspringende Valgret — har ligget i, at deres økonomiſke Forhold ikke frembyde nogen ſom helſt Garanti for, at de ikke ved givne Lejlighed vilde falde Fattigvæſenet til Byrde, forekommer det mig ogſaa, at det

er en Maade at holde ubemidlede Menneſter borte fra Erhvervelse af Valgret, ſom ikke ſtemmer ſtærkt med den Opfattelse, der ellers i det borgerlige Samfund ogſaa i Kraft af Loven er gængs om, hvorledes Valgret ſaa og fortabes. Den plejer dog førſt at fortabes, naar man har modtaget Fattighjælp, men at ville forholde et Menneſte Valgret, ſom ellers af andre Grunde i og for ſig kunde være berettiget til at ſaa den, fordi der ikke er nogen Garanti for, at han ikke ved givne Lejlighed vil fortabe den, forekommer mig at være at gribe ind paa et urigtigt Tidspunkt, ſaa meget mere ſom man jo ikke riſikerer noget ved at indrømme en ſaadan Mand Valgret. En Mand, der alſaa maaffe har det fra Haand til Mund, ikke har noget tilovers og derfor ſidder mangel en Gang i haard Kamp for at holde ſig oven Vand, vil man derved kun berøve den Støtte, det for en ſaadan Mand mangen en Gang er at have en Ret, han kan fortabe, hvis han ikke anſtrænger ſig. Man vil ikke indrømme ham Valgret, fordi han riſikerer at komme under Fattigvæſenet, og hufter ikke paa, at det at være i Beſiddelse af Valgret er det kraftigſte Waaben til at holde ſig fri for Fattigvæſenet. Jeg tror derfor, at man ved dette ubetinget ſkyder noget Maalet forbi og maaffe netop berøver ſaadanne Folk et moralſk Middel til at holde ſig oppe, ſom de i høj Grad kunne trænge til. Og hvad ſelve det at falde det offentlige til Byrde angaar, vinder man jo ikke noget ſom helſt ved at nægte dem Indfødsret. Have de været 5 Aar i en af Landets Kommuner, ere de berettigede til at ſaa Fattighjælp, ſelv om de ingen Indfødsret have, og med Henſyn til dens ſærlige Følge, at de ſaa mulig havde erhvervet ſig Valgret i Mellemtiden, kan man være tryk, idet de jo ved den modtagne Fattighjælp igen fortabe denne Valgret. I det hele forekommer det mig, at denne Afgørelſesmaade maa bero paa en vilkaarlig Afgørelſe, ſom der er Grund til her i Tinget at proteſtere imod; det forekommer mig onſkeligt, at der er fælles for alle gældende Regler om, hvem der nægtes Indfødsret, og hvem den meddeles. Saaledes ſom Indenrigsministeriet her har ſvaret Udvalget, at det har gentagne Gange vægret ſig ved at optage ſaadanne Perſoner, ligger deri heller ikke nogen Udtalelſe om, at det er faſte Regler, ſom ere fulgte. Der er Mulighed for, at man, hvor Folk have været ligetil- lede i ſaa Henſeende, har ladet nogle faa Indfødsret og har udelukket andre derfra, man har ladet nogle faa Lejlighed til at blive optagne paa Valglisten, og andre ere